

Sygn. akt VI U 364/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2020 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Zofia Pawelczyk-Bik

Protokolant: Dominik Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2020 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 26 września 2018 r. znak: (...) i z dnia 15 listopada 2018 r. znak: (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt VI U 364/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 września 2018 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 czerwca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku. W uzasadnieniu ZUS podał, że ubezpieczony był niezdolny do pracy w okresach od dnia 1 sierpnia 2017 roku do 3 listopada 2017 roku, od 9 listopada 2017 roku do 3 lutego 2018 roku, od 5 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku oraz od 1 czerwca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku. Lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wszystkie te okresy niezdolności do pracy należy zliczyć w jeden okres zasiłkowy, wobec czego z dniem 3 lutego 2018 roku ubezpieczony wykorzystał okres zasiłkowy 182 dni.

(decyzja z dnia 26.09.2018r. – k. 39 akt organu rentowego)

Od powyższej decyzji M. P. wniósł odwołanie, wnosząc o jej uchylenie. Odwołujący się podniósł, że wskazane w decyzji ZUS okresy niezdolności do pracy nie były spowodowane tą samą chorobą.

(odwołanie – k. 1 – 1 verte)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości. W ocenie ZUS schorzenia w poszczególnych okresach niezdolności odwołującego się do pracy są chorobami współistniejącymi.

(odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 4)

Decyzją z dnia 15 listopada 2018 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił M. P. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 5 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku oraz od 1 czerwca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku. W uzasadnieniu ZUS podał, że ubezpieczony był niezdolny do pracy w okresach od dnia

1 sierpnia 2017 roku do 3 listopada 2017 roku, od 9 listopada 2017 roku do 3 lutego 2018 roku, od 5 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku oraz od 1 czerwca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku. Lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wszystkie te okresy niezdolności do pracy należy zliczyć w jeden okres zasiłkowy, wobec czego z dniem 3 lutego 2018 roku ubezpieczony wykorzystał okres zasiłkowy 182 dni.

(decyzja z dnia 15.11.2018r. – k. 41 akt organu rentowego)

Od powyższej decyzji M. P. wniósł odwołanie, wnosząc o jej uchylenie. Odwołujący się podniósł, że wskazane w decyzji ZUS okresy niezdolności do pracy nie były spowodowane tą samą chorobą.

(odwołanie – k. 1 – 1 verte akt sprawy VI U 408/18)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości, podtrzymując stanowisko, że schorzenia w poszczególnych okresach niezdolności odwołującego się do pracy są chorobami współistniejącymi.

(odpowiedź na odwołanie – k. 2 akt sprawy VI U 408/18)

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2019 roku Sąd połączył sprawę o sygn. akt VI U 408/18 ze sprawą o sygn. akt VI U 364/18 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia i postanowił prowadzić obie sprawy pod sygn. akt VI U 364/18.

(postanowienie z dnia 10.01.2019r. – k. 5 akt sprawy VI U 408/18)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący się M. P. był niezdolny do pracy w okresach:

- 1) od 1 sierpnia 2017 roku do 3 listopada 2017 roku – ze względu na schorzenie o symbolu M75 – choroba stawu barkowego;
- 2) od 9 listopada 2017 roku do 3 lutego 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu M75 – choroba stawu barkowego, następnie M15 – choroba zwyrodnieniowa wielostawowa i M70 – choroby tkanek miękkich;
- 3) od 5 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu M75 – choroba stawu barkowego, następnie M70 – choroby tkanek miękkich i M15 – choroba zwyrodnieniowa wielostawowa;
- 4) od 1 czerwca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu M15 – choroba zwyrodnieniowa wielostawowa, następnie M17 – choroba zwyrodnieniowa stawów klanowych, M70 – choroby tkanek miękkich, M51 – choroby krążka międzykręgowego i G63 – polineuropatia cukrzycowa.

Odwołujący się cierpi na przewlekłe dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego oraz wielostawowe (głównie stawu barkowego i kolanowe), zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa, zwyrodnienie stawów kolanowych i biodrowych, a także na przewlekłe drętwienia rąk i stóp z powodu uszkodzenia nerwów obwodowych w przebiegu wieloletniej cukrzycy. Bóle barku prawego są związane z przebiegiem uszkodzenia stożka rotatorów i polineuropatią.

Niezdolność odwołującego się do pracy w okresach od 1 sierpnia 2017 roku do 3 listopada 2017 roku, od 9 listopada 2017 roku do 3 lutego 2018 roku, od 5 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku oraz od 1 czerwca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku była spowodowana kilkoma chorobami współistniejącymi – były to zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa oraz zwyrodnienia stawów z dolegliwościami bólowymi, te schorzenia współistniały także z rozwijającą się polineuropatią. W okresie przed 1 czerwca 2018 roku odwołujący się był leczony zarówno z powodu choroby zwyrodnieniowej stawów jak i z powodu choroby zwyrodnieniowo – dyskopatycznej kręgosłupa. Zaostrzenie objawów polineuropatii nie było wyłączną przyczyną niezdolności do pracy od 1 czerwca 2018 roku, po tym dniu przyczyną niezdolności do pracy były także dolegliwości bólowe stawów i kręgosłupa.

(dowód: opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 57, opinia biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii – k. 78 – 81, opinia biegłego internisty – k. 92 – 93, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu neurologii – k. 107 – 107 verte)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wniosków zawartych w opiniach biegłych z zakresu neurologii, ortopedii i traumatologii oraz biegłego internisty. Sąd miał na uwadze, że biegli byli zgodni, że odwołujący w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach był niezdolny do pracy ze względu na te same schorzenia współistniejące związane z chorobą zwyrodnieniową stawów i chorobą zwyrodnieniowo – dyskopatyczną kręgosłupa. W toku postępowania ZUS nie wnosił żadnych zastrzeżeń do opinii biegłych, z kolei wszelkie zastrzeżenia strony odwołującej się zawarte w piśmie procesowym z dnia 5 grudnia 2019 roku zostały wyjaśnione przez biegłego z zakresu neurologii w opinii uzupełniającej, w której odpowiedział na zadane przez odwołującego się pytania. Również biegły z zakresu ortopedii odpowiedział na pytania odwołującego się zawarte w piśmie z dnia 5 grudnia 2019 roku. Odnosząc się do zarzutów strony odwołującej zawartych w piśmie z dnia 28 maja 2020 roku należy wyjaśnić co następuje. Odwołujący wnosi zarzut procesowy dotyczący odpowiedzi przez neurologa na pytanie nr 8, które miało być sugerujące i skierowane do biegłego przez ZUS, podczas gdy z analizy akt sprawy wynika, że było to pytanie zadane przez samego odwołującego się w piśmie z dnia 5 grudnia 2019 roku. Odwołujący się więc zdaje się zarzucać Sądowi, że dopuścił pytanie sformułowane przez samego odwołującego się. Ponadto odwołujący się w swym piśmie z dnia 28 maja 2020 roku podaje, że biegły M. G. stwierdził, że przyczyną niezdolności do pracy po dniu 1 czerwca 2020 roku (chodziło najprawdopodobniej o 2018 rok) była polineuropatia, co według odwołującego się przesądza o jego racji. Jednak z analizy wniosków zawartych w opinii biegłego M. G. wynika jednoznacznie, że biegły ten wyraźnie podaje, że zaostrzenie objawów polineuropatii nie było wyłączną przyczyną niezdolności do pracy od 1 czerwca 2018 roku, po tym dniu przyczyną niezdolności do pracy były również dolegliwości bólowe stawów i kręgosłupa. Sąd miał również na uwadze, że odwołujący się w piśmie z dnia 28 lutego 2020 roku podał, że z opinii biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii ma wynikać, że niezdolność do pracy od dnia 1 czerwca 2018 roku niewątpliwie nie została wywołana przez choroby współistniejące, podczas gdy z lektury tej opinii biegłego wynika jednoznacznie, że niezdolność do pracy po dniu 1 czerwca 2019 roku była spowodowana chorobami współistniejącymi. Poza tym Sąd miał na uwadze, że odwołujący się nie wnosił żadnych dalszych zastrzeżeń do opinii biegłych i nie wnosił o powołanie innych biegłych.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie M. P. od decyzji ZUS odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 5 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku i za okres od 1 czerwca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2020 roku, poz. 870, dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującego się wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w swym ust. 2 wskazuje on, że do owego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Z ustaleń Sądu wynika, że odwołujący był niezdolny do pracy w okresach od 1 sierpnia 2017 roku do 3 listopada 2017 roku, od 9 listopada 2017 roku do 3 lutego 2018 roku, od 5 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku oraz od 1 czerwca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku. Przerwy pomiędzy tymi okresami niezdolności do pracy nie przekraczały 60 dni. Jednocześnie Sąd ustalił, że we wszystkich tych okresach niezdolność odwołującego się do pracy była spowodowana chorobami współistniejącymi - chorobą zwyrodnieniową stawów oraz chorobą zwyrodnieniowo – dyskopatyczną kręgosłupa. W toku postępowania odwołujący się argumentował, że jego niezdolność do pracy od dnia 1

czerwca 2018 roku była już spowodowana inną chorobą, a mianowicie nasileniem się objawów neuropatii. Sąd jednak ustalił, na podstawie wniosków zawartych w opiniach biegłych z zakresu ortopedii i traumatologii oraz z zakresu neurologii, że w rzeczywistości w tym okresie oprócz polineuropatii dalej niezdolność do pracy była powodowana przez schorzenia zwyrodnieniowe kręgosłupa i stawów, te same, które były powodem niezdolności odwołującego się do pracy w poprzednich okresach tej niezdolności. Wobec tego należy uznać, że w okresie od 1 czerwca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku niezdolność odwołującego się do pracy była spowodowana tymi samymi schorzeniami, co jego niezdolność w okresach od 1 sierpnia 2017 roku do 3 listopada 2017 roku, od 9 listopada 2017 roku do 3 lutego 2018 roku oraz od 5 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku. Skoro zaś przerwa pomiędzy tymi okresami niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni, to należy je zliczyć w jeden okres zasiłkowy. Okres ten liczy 182 dni i rozpoczął się z dniem 1 sierpnia 2017 roku, a zakończył z dniem 3 lutego 2018 roku.

Tak więc, odwołujący nie zachowuje prawa do zasiłku chorobowego ani za okres od 5 kwietnia 2018 roku do 15 maja 2018 roku (w tym przypadku przerwa pomiędzy tym okresem, a poprzednim wynosiła równe 60 dni), ani za okres od 1 czerwca 2018 roku do 31 sierpnia 2018 roku. Wobec tego obie decyzje ZUS są zasadne, odwołanie podlega więc oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.